

Анета Петкова

Началото

Валят отровни дъждове. Вече цяла седмица. От мръсните им струи, които се стичат по стъклото, не мога да различа нищо навън. А и не ми трябва. Досада! В другия ъгъл купът парцали се размърдва. Една костелива ръка открива грозно лице. Гади ми се от кривия нос и беззъбата уста на дъртата вещица, но не мога да я изгоня в тоя мокреж. Не че тук е много сухо, но все пак не капе направо върху главите. Примлясква, сумти дълго... Нещо ще каже, проклетницата.

– Изгних тука... Дай топло, а? – гласът ѝ стърже по нервите ми.

Мълча и се правя, че не гледам в нея. А тя се хили и се криви отсреща. Добре, че има огромна локва между нас, иначе...

– Ти си червей. Мръсен мутант. Капка съвест ли нямаш в кухата глава... Дай да ям! – изсумтява отново тя. Хващам един камък и хвърлям по нея. Млъква. Не че съм я уплашил. Пази си гласа. Очите ѝ святкат и ме поглъщат. Дали, ако стигне до мен, ще се опита да ме изяде?

Цяла седмица се мъча да определя от кои е. Деградант не е. Те не влизат в къщи. Ако беше мутант, все някак щяхме да се разберем. Тогава? Отначало беше хрисима, кротко седеше там където ѝ посочех, клатеше глава и разправяше, че това бил потопът. Това са приказки на Древните, но те отдавна не съществуват. Дали пък не е някой изроден, пресрарял екземпляр?

Откъсвам мисълта си от нея и се залавям с всекидневните си работи. Откакто съм тук, много неща се промениха. Искане ми се, щом се обърна назад, да обхвана всичко само с един поглед и също така с една дума да го изразя. Но не мога. Трябва да измина стъпка по стъпка целия път и, стигнал дотук, да го осмисля... И да разбира... Не зная още какво, но Нещо Съдбовно и Потресавашо, което ще промени живота ми.

И за това ще ми помогнат Древните. И деградантите. Хайде сега, откъде се взе тази мисъл? Тия отрепки, деградантите, за нищо... Да, и те ще ми помогнат. Всичко в мен се съпротивлява, но знам, че от купчината престаряла плът отсреща също ще науча нещо. И над всичко това са Мислещите. Те, знам, че те ми подсказват тези абсурдни и еретични мисли. Но те са силни и знаят какво правят. Те имат цел пред себе си, далечна и изплъзваща се от съзнанието ми, но реална. И ето – сега и аз трябва да науча себе си да мисля. Изпитвам някакво смъртно отчуждение от предишния си живот. Но не разбирам защо?

Бях като всички мутанти. Изкушавам се от сладостното чувство, че съм бил нещо повече от другите, щом Те са се заели с мен. Но не бива. Не бива да го казвам дори пред себе си. Защото не е вярно.

Ако някой от Древните можеше само за миг да ме погледне,

навярно би се вцепенил от ужас. И отвращение. Понякога ми изглеждат смешни с техните представи за красиво, за чистота и хармония... Само с едно око да надникнеха тук! В този жалък и изроден свят, отровен от начало докрай. И добре е, че не могат.

Всъщност те не са толкова древни. Колко ли са далеч във времето? Да протегнеш ръка назад и ще стигнеш до тях. Век? Два? Или може би по-малко? Но ако забравиш за времето, разстоянието става космично.

Смешни са ми със своите наивни страхове. Наивни, защото са страхове от Това, Което Ще Се Случи. Било е толкова логично! Отровата се е трупала, трупала... Започнали сме да се появяваме ние. А те да ни избиват. Навярно сме изглеждали като обвинение? Никой не обича да бъде уличен в престъпление.

Накрая ние сме ги избили. Последните, едва дишащи, молеци пощада... Дори да не сме ги унищожили така, както те са го правили, навярно само от това, което е ставало пред очите им, са поискали да умрат. И са го направили. С мисълта, че няма да съществуваме дълго. Какво велико заблуждение! Природата е силна... Не! Тя е могъща. А когато е изродена, сякаш мощта ѝ се удвоява... Волята за живот се превръща в алчност за живот. И ето ни – има ни. В жилите ни тече кръв с неизвестен състав. Може би не дори кръв, а киселина или отрова. Кожата ни прилича на броня. Но съществуваме. За деградантите се говори, че все още се хранят, но на нас в общи линии дори това не ни е нужно.

Скитаме безцелно, вмъкваме се в жилищата на Древните. Някои рушат всичко по пътя си. И аз съм рушил. Някога, когато изпитвах смътна омраза към света наоколо. После това минава. Превръща се в безразличие. Защо да рушим? Времето е по-силно и в неговите ръце нищо не остава цяло. Използвал съм полузапазени вещи на Древните. Забавно е. Беше. И съм скитал по обраслите с трева улици. Катерил съм се по огромните дървета, разцепили сградите на две. И съм виждал – джунгла от дървета и полуразрушени сгради. И нищо друго. Плакал съм от злоба и страх, от отчаяние. Една нова дума се е забила в съзнанието ми. Самота.

Сега зная, че над всичко е била тя. И несъзнателно съм търсил другите. Виждал съм ги. И съм бягал. И те са бягали от мен. Защо?

Било е да завали и да се скрия някъде. А там – мутант. Разменим набързо няколко думи. Дъждът спира и пак хукваме като подгонени диви кучета. Въртим се в кръг около себе си и вием срещу луната. От такива срещи знам за деградантите. Иначе не съм ги срещал, но по-добре да не се сблъскаш с тях. Били загубили всичко човешко у себе си. Едни

имали вълчи глави, други – тела на хищници. Били вечно гладни и унищожавали всичко по пътя си, всяко живо същество. Не се докосвали до нищо, оставено от Древните. И се размножавали съвсем като животните. Ето такива неща се чуват за тях.

Случвало ми се е да ме срещне някой от нашите и преди да побегне, да ми извика: „Пази се от жълтата къща! Умира се!“ И аз се пазя. Не съм виждал как се умира, но нещо в мен ми подсказва, че е страшно.

Ето, така живеех. Докато не заваля този дълъг дъжд и не ме напъха в проклетата дупка. Не, не е проклета. Нали тук ме намериха Мислещите. Странно, че никой не ми беше споменавал за тях. И дали ме намериха? Или изгормозеният ми мозък по неведоми пътища изпрати сигнал за помощ до техните обиталища? Мислещите... Нямам образ за тях. Думата дойде като гръм и се заби в черепа ми. И толкова. Нито къде живеят. Нито как изглеждат. Дяволска работа. А ако ги срещна... Невъзможно – подсказва ми нещо. Ясно. Рано е да знам. А може би винаги ще бъде рано. Цял живот... Цял живот?

Вцепенен съм. Дори крайниците ми престанаха да треперят. От изумление. Цял живот? Това значи, че проклетото ми мизерно съществуване ще приключи един ден? Така е. Как не съм се досетил досега. Не зная да плача ли, да се смея ли.

Купът парцали отново се размърда. Очите й са вперени в мен. Иде ми да вия от яд. Мисля, проклета вещице, мислех! Не ме гледай така, проклета да си! Къде ще си събирам мислите сега? Обаче от устата ми не излиза звук. Вцепенен съм...

– Ей – вика ми оная, – да не вземеш да пукнеш, чучело такова! – пищи гласът й.

– Ти ще пукнеш – отпушва се проклетото ми гърло. – Ще пукнеш! Ще пукнеш! – кресця и се радвам. И не мога да спра.

* * *

Отварям очи. Изглежда нещо се е случило с мен. Тъмно е. Постепенно очите ми свикват с мрака. Дъртата я няма. Дали не ме е цапардосала с нещо? Никъде не ме боли. Напрягам се. Да, спомням си. Крещях нещо... Защо ли? Някакви Мислещи ми се мотаят в главата. Глупости. Тук никои не може да мисли. Всички сме мутанти и идиоти. Останалите са деграданти и изобщо нямат мозък. Крайниците ми са странно омотани.

Да, спомних си. Бях вцепенен. А после нещо ме разтресе... Дъртата ме ядоса. Къде ли се е замела в тоя дъжд? Чак сега забелязвам, че е

сухо. Сравнително сухо. Значи вече не вали. Разплитам се бавно и тръгвам. Не знам накъде. Чувствам, че нещо ми липсва. Нещо съм загубил, докато съм лежал в оная скапана къща. Какво ли?

Вървя и всичко ми изглежда гадно. В главата ми звучи някаква фраза. На Древните, разбира се. Думата „красиво“ изпъква и се стоварва върху мен. Всичко наоколо е уродливо, как да отлеча красивото? Опитвам се да се измъкна изпод нея. Не се получава. Някакъв деградант или мутант, всъщност не е ли все едно, притичва и изчезва в оловната мъгла. Искам и аз да потъна. Да изчезна. Да ме няма. Все едно – няма смисъл от това лутане... Започвам да се вцепенявам.

Тогава в главата ми се впила друга мисъл: „Ако поискаш, можеш да умреш.“ Тя е толкова студена и спокойна, че ме побиват тръпки. Подскачам с рев. Не искам! Не искам, не искам да умирам! Да се умира не е хубаво, да се умира е страшно – съпротивлявам се.

„Ако поискаш...“ – прозвънва и изчезва в небитието.

Не искам – успокоявам се постепенно. Все пак... Трябваше нещо да свърша...

Някакъв мутант – същото отвратително чучело като мен, се мярка в далечината. Да го догоня! – казвам си. И докато се чудя защо, краката ми сами хукват след него. Чучелото се вцепенява. Изплашено е. Нищо необикновено, разбира се. И аз бих се вцепенил, ако видя някое чудовище да търчи след мен. Пък и нямаме навика да се гоним.

– Ей, приятел – викам му и се чудя откъде се взе тази дума в устата ми. Откъде ли? От Древните, разбира се. Те...

А она ме гледа и се блещи. Вцепенява се все повече. Страшна работа. Още малко и съвсем ще изстине и тогава – край с него.

– Ей, приятел – викам му пак, – размърдай се малко, не бой се! Тук ще стоя няма да се приближавам повече – и заставам на няколко разкряча от него. Той бавно се съвзема. Добре, че не се е оплел. Тогава иди се оправяй...

– К-какво има..., приятел – преглъща трудно думата той.

Иска ми се да подскоча от радост, но кротувам. Не искам повече да го плаша. И без това няма да е лесно.

– А, нищо особено. Исках да те питам нещо.

– Питай – съвсем се съвзе она.

– Да вървим заедно, а? Не е хубаво сам.

И тогава рукна дъждът. И хукнахме. Заедно. Напъгнахме се в първата срещната съборетина. Мутантът се свря в единия ъгъл и жално зави. Не ме беше страх. Чувствах се странно. Искаше ми се да плача и да се

смея едновременно. Да подскачам от радост и да вия от мъка. Имах най-малко седмица докато се извали тоя дъжд, за да разкажа на виещия в ъгъла нещастник нещото, което знаех, нищожната частичка от Онова, Голямото, което Вселената знае – посланието на Мислещите.

Горд съм – обади се нещо в мен. Горд съм, че си спомних, горд съм, че разбрах. Силен съм! – обади се пак нещото.

И тогава прекосих къщата. Хванах крайника на мутанта и се взрях в очите му. Там имаше не само ужас. И това ми даде надежда. В тях имаше и очакване. Седнах до него. Престанах да го гледам. Нека не го прирещявам повече – казах си. И заговорих тихо.

– Гаден дъжд, а? Натика ни като плъхове в тази гадна съборетина. Е, това е приятел. Съдба, казвали Древните. Дъжд някакъв си, казвам ти аз. Какво ли пък знае тоя урод, така ли си виикаш? Хайде, кажи си го, след малко няма да можеш – онзи нещо промърмори, но не му обърнах внимание. – Няма да можеш, приятел, защото няма да го мислиш.

Дъждът продължаваше да вали.

– Защото не съм урод, приятел, и ти не си. Не се дърпай назад, няма къде да избягаш. Не, не заради дъжда! Има нещо по-силно от дъжда. Истината, приятел, истината!

Гласът ми изведнъж стана силен и твърд. Говорех и сам вярвах на това, което изричах. Защото знаех, че е вярно. А онзи ме гледаше и очите му ставаха все по-големи.

– Кой казва, че сме изроди? Древните? Къде са тези Древни? И кой е виждал очите им? Натъпкали сме мозъците си с техни мисли, а защо са ни? Та Древните са безнадеждно мъртви. Защото сами са се убили. Те са били мъртви много преди да ги изчистим от земята. Защото не са мислили! Ние сме живите! Ние сме реалните! Чувство за вина? Защо? Нима ние сме тровили въздуха и земята? Ние нима сме убивали? Не ми отговаряй! Глупаво е да живеем единствено с миналото. Защото ние нямаме минало. То е зачеркнато. И всеки следващ дъжд от отрова го зачерква още повече. Кой казва, че сме изроди?

– Ама... – опита се да ме прекъсне онзи.

Вдигнах ръка, за да го накарам да мълчи. Засмях се вътрешно. Приличах до някъде на древен проповедник, каквито бях виждал в техните книги. Но не бях.

– Кой ти е казал – това е красиво, а онова – уродливо? Кой, кажи ми, ти е дал право да съдиш? И спрямо какво? Древните са мъртви! Абсолютно мъртви: с идеалите си за възвишеното, с възторжените си хвалествия за красотата. Какво ли са им помогнали? И щом са били

толкова съвършени, как мислиш са успели да съсипят целия си свят?

Изсмях се нервно. Сега не биваше да спирам, а да продължавам да говоря, докато силите ми ме напуснат.

– Ние сме животът, приятелю, ние сме истината. Аз съм красив. И ти си красив. Ела – дръпнах го до прозореца. – Погледни как изящно се стеле мъглата, как съвършено пада дъждът. А? Ето, това е началото. Оттук ще тръгнем, приятелю, оттук ще тръгнем, за да открием истинското лице на тоя свят. Това е началото...

Строполих се на пода. Никога не бях изговарял толкова думи наведнъж. Онзи ме гледаше с невярващи очи. Устните му се движеха, но от тях не излизаше нито звук.

Гледаше ме като Бог! – досетих се изведнъж.

Исках да му разкажа всичко, но не можех. За Мислещите, за техните послания...

Той продължаваше да ме гледа. Надигнах се. Поисках да остана сам. Трябваше да благодаря на Мислещите за чудото, което сътвориха.

И тогава, отново като гръм, в мозъка ми се заби невероятната фраза: „Ти си Мислещ, глупако!“ – като електрически ток премина през мене. – „Ти си Мислещ, мисли!“

Изкрещях от възторг и от ужас.

А онзи ме гледаше като Бог.

КРАЙ

© 1992 Анета Петкова

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Фантастични истории“, бр.3/1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10805>]